

Aqqalu C. Jerimiassen

EM 2020/125

Atassut

12. oktober 2020

Forslag til forespørgselsdebat om hvordan vi gennem en koordineret planlægning opfylder de behov vi har på de socialfaglige områder; dvs. varme hænder indenfor pædagogområdet, hos sygeplejen og i psykiatrien.

(Medlem af Inatsisartut Peter Olsen, Inuit Ataqatigiit)

At der er så stort pres på vores sociale område, viser tydeligt at vi har prioriteret forkert i mange mange år. Vi bør nu erkende at vi i alt for mange år har prioriteret selvstændighed for meget, og har fyldt alt for meget i den politiske debat, og vi har brugt for mange midler dertil. Vi har uden at have de fornødne økonomiske ressourcer, samt den nødvendige bemanning, hjemtaget områder. Det er meget ærgerligt, for vi er så opsatte på selvstændigheden at vi har nedprioriteret, børnenes vilkår samt de svageste i samfundet, i stolthedens navn.

Det er på tide at vi tilsidesætter vores overdrevne stolthed til side, og tilsidesætter vores overdrevne trang til selvstændighed, og begynder at prioritere vores sundhed, familien, og mennesket, uden at give os selv en alt for stor byrde som vi ikke kan løfte. Vi bør ikke blive ved med at smide tid og ressourcer på en smuk drøm.

Det er på tide at standse den overdrevne centraliseringsproces vi er i gang med. Vi skal fordele ansvar til de rigtige steder. Såsom at overdrage området for gældsinddrivelse til kommunerne samt området for motorafgifter til kommunerne. Hvis vi så også overdrager området for sundhed tilbage til staten, så ville man kunne have flere sundhedsydelse rundt i kysten, efter hvad der er nødvendigt. Menneskets sundhed bør altid have højeste prioritet. Det vil vi fra Atassut altid kæmpe for.

Familien er det vigtigste grundstøtte i samfundet. Vi skal blive bedre som forældre til at tage ansvar, vi skal som familier, og individer i samfundet, være bedre til at støtte familier der har brug for hjælp. Barnet bliver påvirket størst af sine forældre. Vi skal også ikke være bange for at bruge alle vores ressourcer til at hjælpe hvor vi kan, og ikke kun når skaden først er sket.

Det er på tide at vi sætter alle vores kræfter og ressourcer ind for at sikre børnenes gode opvækst, og prioriterer børnene højest hvor vi kan. Hvis vi skal have flere varme hænder, skal vi sikre dem bedre vilkår og løn, så det bliver mere attraktivt at søge på disse uddannelser.

Jeg bliver også desværre også nødt til at sige, vi som arbejder som folkevalgte, stoppe med at arbejde for egne interessers skyld, være mere ydmyg, arbejde for mennesket i centrum. Og ikke kun for den varme stilling.